

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **VS-EKOPRAG s.r.o.**, se sídlem U Slávie 610, Dobříš, zast. JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem se sídlem Ondříčkova 1304/9, Praha 3, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem Na Baních 1535, Praha 5, ve věci ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2017, č. j. 46 A 73/2017 – 68, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti s e odkladný účinek **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým bylo výrokem I. určeno, že zákaz další jízdy s vozidlem RZ x, který byl žalobkyni uložen stěžovatelem dne 17. 3. 2017 v 9:54 hod pro porušení čl. 22 odst. 5 nařízení EU č. 165/2014 z důvodu chybějící plomby tachografu, byl nezákonným zásahem. Výrokem II. bylo stěžovateli uloženo nahradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 18 456 Kč.

[2] Stěžovatel současně s kasační stížností podal návrh na přiznání odkladného účinku. Návrh odůvodnil tím, že jeho postup, který byl hodnocen v napadeném rozsudku, představuje výkon státní moci, který má zásadní dopad na samotný výkon jeho společenské funkce, tj. na činnost dopravní policie. Ta je spojena se zákonem č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném pro projednávanou věc, a zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc, a dalšími právními předpisy. Právní následky napadeného rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu (při aplikaci postupů dopravní policie, které jsou napadeným rozsudkem označeny za nelegální), než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám.

[3] Žalobkyně k návrhu uvádí, že nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti, neboť k němu neshledává žádný důvod. Odůvodnění stěžovatelova návrhu postrádá

relevantní argumenty. Nevyplyvá z něj, jaký konkrétní vliv na výkon státní moci či společenské funkce policie má deklarace uvedená v napadeném rozsudku. Tedy to, že jeden konkrétní zásah jednoho policisty byl nezákonný.

[4] Kasační stížnost nemá podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví je mimořádným opravným prostředkem. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé a výjimečné případy. Soud k tomu dodává, že není možné obecně definovat výčet případů, který je možné zahrnout pod § 73 odst. 2 s. ř. s., protože uvedené ustanovení patří mezi normy s vysoce abstraktní hypotézou.

[6] Pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být v souladu s usnesením rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Újma, která má hrozit stěžovateli, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, ale naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že kasační stížnost odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno.

[8] Vznik takto chápané újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí krajského soudu. Zatímco žalobkyně bude zpravidla spojovat újmu se svými subjektivními právy, která může okamžitý výkon rozhodnutí krajského soudu skutečně závažně ohrozit, stěžovatel žádná subjektivní práva nemá. Tím spíše nemůže mít práva, jež by mohla být výkonem napadeného rozsudku či jeho jinými následky ohrožena. Jeho úkolem je v soudním řízení hájit zákonnost jím provedeného zásahu. Otázka zákonnosti zásahu není důvodem pro přiznání odkladného účinku.

[9] Výše uvedené neznamená, že odkladný účinek kasační stížnosti nemůže být stěžovateli přiznán za žádných okolností. Půjde však o případy výjimečné, kdy odložení účinků rozhodnutí krajského soudu bude podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinku vznikne jiným osobám a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem. Stěžovatel musí stejně jako žalobkyně újmu tvrdit a osvědčit, tj. vysvětlit, v čem tato újma a její intenzita spočívá. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu stěžovatel obává, by pro něj byl zásadním zásahem, kterým by byl důležitý veřejný zájem skutečně ohrožen.

pokračování

[10] Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je proto třeba, aby se soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by dokládaly možnost vzniku nepoměrně větší újmy oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele.

[11] Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku pouze v obecné rovině uvedl, že projednávaný postup, který představuje výkon státní moci, má zásadní dopad na samotný výkon jeho společenské funkce – dopravní policie. Právní následky (při aplikaci postupů dopravní policie, které jsou v napadeném rozsudku označeny za nelegální) by pro něj znamenaly vznik nepoměrně větší újmy.

[12] Taková vágní tvrzení nenaplnují výše uvedený požadavek na vylíčení podstatných skutečností, které by svědčily o nepoměrně větší újmě. Stěžovatel pouze obecně konstatuje, že jeho postup má vliv na výkon dopravní policie a že mu výkon rozsudku způsobí újmu. Žádným způsobem však nevysvětluje a nekonkretizuje, o jaký vliv se jedná, jakou újmu výkon napadeného rozsudku způsobí, popř. v čem by byla spatřována ochrana důležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení by v konkrétním případě mohlo onu nepoměrně větší újmu představovat. Stěžovatel zůstal ve své argumentaci v rovině ničím nepodloženého obecného tvrzení. Vylíčení podstatných skutečností o hrozící újmě je však jeho povinností. Soud není povinen ani oprávněn tyto za stěžovatele dovozovat.

[13] Lze tedy uzavřít, že stěžovatel neosvědčil, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem obává, by pro něj byl zásadním zásahem, kterým by byl důležitý veřejný zájem skutečně ohrožen.

[14] Soud závěrem uvádí, že tímto usnesením nepředjímá, jaké bude meritorní rozhodnutí ve věci samé.

[15] Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených vyhodnotil, že nebyly naplněny požadavky § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s., a proto kasační stížnosti stěžovatele nepřiznal odkladný účinek.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu